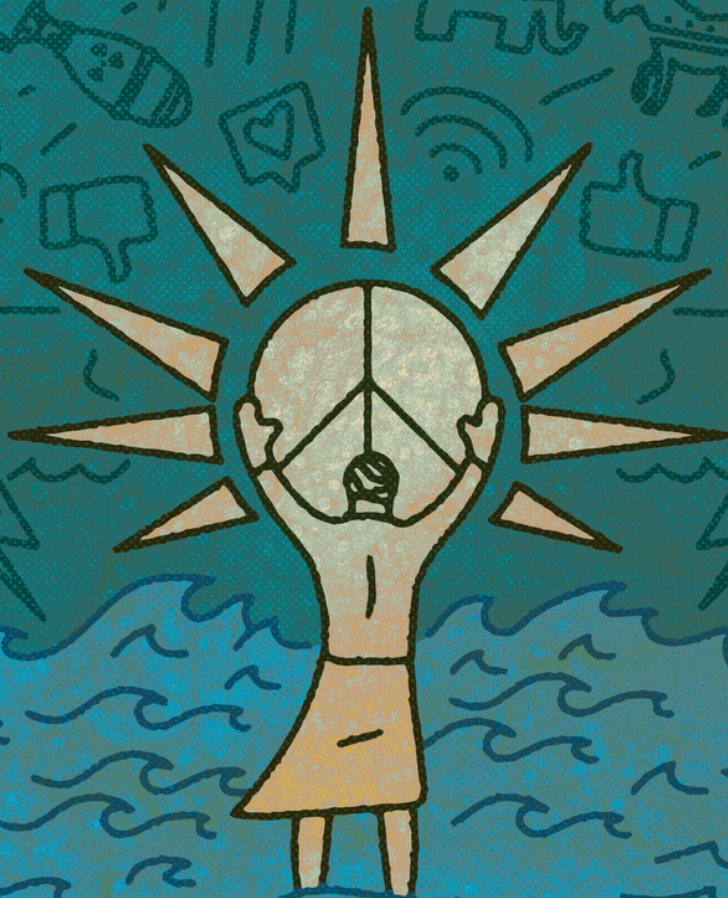

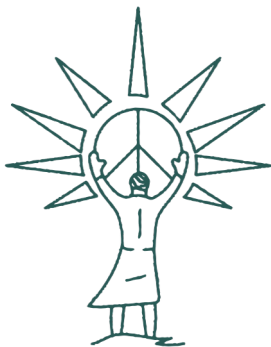
Adventní zamyšlení

1517.

**JEHO
EVANGELIUM
JE POKOJ**

*Kristův
příchod
a konec
strachu*

Neoznačené biblické citáty jsou převzaty z Českého ekumenického překladu, © ČBS, Praha, 1985.

Citáty označené B21 jsou převzaty z *Bible překlad 21. století*, © Biblion, 2009, a citáty označené PSZ z knihy Fischl, Viktor. *Poezie Starého zákona*. Praha: Garamond, 2002.

Tento Adventní průvodce a jeho doprovodné zdroje smíte používat zdarma v rámci svého sboru nebo služby, pokud za něj nebudete nic účtovat ani ho nebudete používat pro komerční účely.

Tento materiál vytvořila a vydala nezisková organizace 1517. Překlad a použití s jejím laskavým svolením. Cílem Organizace 1517 je hlásat a obhajovat dobrou zprávu, že vám Bůh odpustil a osvobodil vás výhradně díky Kristu. Původní anglický titul: „His Gospel is Peace: The Advent of Christ and the End of Fear“. Zdroj: www.1517.org.

© 2024 1517

Překlad Michaela Šramlová

Redakce: Radka Braňová

Všechna práva vyhrazena.

JEHO EVANGELIUM JE POKOJ

Kristův příchod a konec strachu

1517 Adventní zamyšlení

Autor a redakce: 1517

Překlad: Michaela Šramlová

Redakce: Radka Brahová

OBSAH

Úvod	5
Jozue 1,9	7
Žalm 46,2–4	9
Žalm 112,6–8	11
Izajáš 8,12–13	13
Izajáš 9,5–6	15
Izajáš 26,3	17
Matouš 8,26	19
Matouš 17,6–8	21
Marek 5,36	23
Marek 6,49–51	25
Lukáš 1,67–79	27
Lukáš 2,14	29
Lukáš 12,32	31
Jan 14,25–27	33
Jan 16,33	35
Jan 20,19–21	37
Římanům 5,1–2	39
Římanům 8,15	41
Filipským 4,7	43
Koloským 1,19–20	45
Koloským 3,15	47
2. Timoteovi 1,6–7	49
Židům 2,14b–15	51
1. list Janův 4,18	53
Zjevení 2,10	55

ÚVOD

Být člověkem znamená chápat, co je to strach. Hodně malé dítě se bojí, když v noci zhasnou světla. I tu nejslavnější rockovou hvězdu pohání strach z odmítnutí od zbožňujících fanoušků. Právě strach nám občas brání zasednout ke slavnostnímu rodinnému obědu nebo rozdmýchává hlasité hádky, které vypuknou při moučníku. Je důvodem, proč si doma „pro všechny případy“ hromadíme zásoby toaletního papíru a pitné vody. A strach také zesiluje a prodlužuje naši úzkost a zahanbení, když se z obavy, že situaci ještě zhoršíme, snažíme co nejdéle odkládat chvíli, kdy budeme nuceni řešit následky vlastních nebo cizích chyb.

Adventní období nám pomáhá zatoužit po jiné realitě, a to takové, ve které nebude vládnout strach, ale pokoj. Boží Syn se totiž nenarodil do našeho utrpení, zoufalství a strachu jen proto, aby nás utěšil, ale aby učinil konec tomu, čeho se děšíme nejvíc.

Právě díky tomu může žalmista tvrdit: „Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země.“

Proto je jedním z Ježíšových nejčastěji opakovaných ujištění „Nebojte se.“

Proto může také Pavel prohlašovat, že v srdci těch, kdo patří k Božímu lidu, bude vládnout Boží pokoj a střežit je.

Vládce pokoje přichází, aby pro nás žil, zemřel a vstal z mrtvých. Tím vítězí nad samotnou smrtí, očisťuje nás od našeho hříchu, poráží toho Zlého a činí nás spravedlivými. Když věříme v našeho Spasitele, zrozeného Immanuele, nemůže nás potkat odmítnutí, nemáme se za co stydět a máme slíbený věčný život. V Kristu samotném přichází místo strachu pokoj.

Modlíme se, aby tyto pasáže z Písma a zamyšlení nad dobrou zprávou o Božím pokoji (ať už je budete používat při osobních pobožnostech nebo ve skupině) posílily vaši víru v toho jediného, kdo nám může dát odpověď ohledně věcí, kterých se bojíme. Toho, kdo dobrovolně vstoupil do děsivého a vyděšeného světa jako nevinné a bezmocné děťátko, a o němž andělé hlásali: „Sláva na výsosti Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení“ (L 2,14).

Jozue 1,9

Nepřikázal jsem ti snad: Buď rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš?

V dnešní době lidé často mluví o nutnosti předvést se. Máme jasně ukázat to nejlepší ze svého života. Máme v mysli odmítnout strach, a dosáhneme klidu. Máme si vyčistit hlavu, vytrvale meditovat, trpělivě čekat, a naše naděje se naplní. Naneštěstí i verš Jozue 1,9 bývá často považován za určité prohlášení. Boží příkaz být stateční vnímáme spíš jako něco, co musíme zmobilizovat ve svém vlastním nitru, než jako něco, co nám bylo zjeveno. Podobné je to s adventním obdobím. Proto pořídíme nebo vytáhneme ze skříně vánoční stromek, vyzdobíme celý dům a hrajeme veselou náladu a radost z dobré zprávy. Stejně tak se snažíme předvádět svou statečnost.

Bůh ale Jozuovi nepřikázal, že má statečnost odněkud vytáhnout jako králíka z klobouku. Je to přesně naopak. Statečnost, kterou Bůh přikazuje a která znamená konec strachu, je založena na spolehlivosti předcházejících zaslíbení:

Dal jsem vám každé místo, na které vaše noha šlápne, jak jsem přislíbil Mojžíšovi. Vaše pomezí povede od stepi a tohoto Libanónu až k veliké řece, řece Eufratu, podél celé země Chetejců až k Velkému moři, kde zapadá slunce. Po všechny dny tvého života se proti tobě nikdo nepostaví. Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou. Nenechám tě klesnout a neopustím tě. Buď rozhodný a udatný, neboť ty rozdělíš tomuto lidu zemi v dědictví, jak jsem se přísězně zavázal jejich otcům, že jim ji dám. (Jozue 1,3–6)

Tento slib nedal Bůh poprvé: „Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou.“ Bůh byl se svým lidem od samého počátku, i když se bouřili a báli. Vyhledával je (viz Gn 3,9), pamatoval na ně (viz Gn 8,1), žehnal jim (viz Gn 12,1–3), vysvobodil je z otroctví a pak šel před nimi (viz Dt 31,3).

Uprostřed vaší nejistoty, strachu a životních zápasů pro vás dělá Bůh totéž co pro Jozua: nenechá vás samotné a neopustí vás (viz B21). Nežádá od vás, abyste byli stateční sami od sebe. V tomto adventním období vám připomíná, že díky děťátku narozenému v Betlémě už nad vámi nemá strach žádnou moc. Patříte Ježíši a jeho síla je vaší silou.

Nebeský Otče, připomínej mi, že ať čelím jakémukoli boji, nikdy mě nenecháš samotného a neopustíš mě. Amen.

Žalm 46,2–4

Bůh je nám útočištěm i pramenem síly, on je
i ruka pomocná v každé starosti.

Proto bychom se nebáli, ani kdyby otrásla se
země a hory převrhla až do středu moře.

I kdyby hučely a kvílely jeho vody,
i kdyby hory trásly se mocným tím vzedmutím.¹ (PSZ)

V různých životních obdobích nám dělají starosti různé věci. Děti se bojí, že by jim mohly hrozit potíže ze strany rodičů nebo učitelů. V době dospívání mají starosti hlavně rodiče, protože jsme stále v pokušení dělat věci, které nás dostanou do potíží. Když je nám dvacet, třicet, čtyřicet a více, starosti souvisejí s penězi, manželským vztahem, depresí, závislostí nebo čímkoli jiným z dlouhého seznamu nevíтанých situací, při kterých je trápení velmi reálné. Každý den pak zoufale potřebujeme „ruku pomocnou v každé starosti“ (Ž 46,2; PSZ). Při přesném překladu z hebrejštiny by to vypadalo asi takto: „pomoc, kterou vždy nalezneme v časech, kdy je nám úzko“. Když je nám úzko a stahuje se kolem nás příslovečná smyčka, potřebujeme právě takovou pomoc. Můžeme ji najít v Bohu, který „je nám útočištěm i pramenem síly“ (v. 46,2; PSZ).

¹ FISCHL, Viktor. *Poezie Starého zákona*. Praha: Garamond, 2002, s. 150.

Má to ale jeden háček: Bůh není odpověď, kterou hledáme. Ve skutečnosti toužíme po strategii. Dejte nám seznam činností. Chceme seznam cviků, jógových pozic, dechových cvičení, zkrátka věcí, které můžeme *dělat*, abychom se dokázali vypořádat se svými starostmi. Ať už jsou uvedené strategie užitečné, nebo ne, žalmista říká: „Tak to není. Útočištěm i pramenem síly je Bůh.“

Jeho síla k nám přichází v podobě chudého dítěte zavinutého do plenek. Bůh nám poskytuje útočiště ve své slabosti.

Jen v Kristu samotném, který je útočištěm pro ztrápené a silou pro unavené, můžeme říct: „Proto bychom se nebáli, ani kdyby otrásla se země a hory převrhla až do středu moře. I kdyby hučely a kvílely jeho vody, i kdyby hory třáslы se mocným tím vzdušným“ (v. 46,2–3; *PSZ*). Důvodem, proč se nebudeme bát, *není něco v nás, ale někdo, kdo je na naší straně*. Když se kolem nás stahuje smyčka, rozepjaté paže kříže ji zastaví. Když se všechno kolem nás i uvnitř nás otřásá, prázdný hrob našeho vzkříšeného Pána života hlásá, že ať se děje cokoli, díky Ježíši, který k nám přišel a na kterého teď čekáme, všechno dobře dopadne.

Díky tomu, že je Pán Ježíš náš mocný hrad a „pomoc v úzkostech stále přítomná“ (viz *B21*), se nemusíme krčit strachy, ale můžeme stát zpříma se zvednutou hlavou, protože jsme Boží milované děti.

**Nebeský Otče, až nás budou drtit starosti, sešli prosím svého
Ducha, aby nás nesl ke Kristu, který je pro nás útočištěm
a zdrojem síly. Amen.**

Žalm 112,6–8

Takový nebude nikdy otrěsen,
spravedlivý navždy v paměti zůstane.

Ze zlých zpráv nemá strach,
srdce má pevné, na Hospodina spoléhá.

Srdce má statečné, nemá strach,
nakonec uvidí svých protivníků pád. (B21)

Žalm 112 není možné správně pochopit bez Žalmu 111. V Bibli se něco podobného vyskytuje často, ale zvlášť to platí právě o těchto dvou žalmech, které tvoří takzvaný akrostich založený na písmenech hebrejské abecedy. Tyto dva žalmy jsou doslova propojeny písmeny.

Žalm 111 pojednává o Boží věrnosti. Martin Luther si ho velmi cenil a povzbuzoval k tomu i ostatní křesťany. Bůh je Bohem svého slova. Vykoná to, co slíbil. Jeho sliby jsou spolehlivé. Toto je základ, ze kterého vychází Žalm 112.

Tento žalm však zaměřuje naši pozornost jiným směrem. Pojednává o člověku, který se spoléhá na Boha a na jeho sliby a bere ho za slovo. Takový člověk je požehnaný. Nic na světě se nevyrovná spoléhání se na Boží zaslíbení, která jsou plně ztělesněna v jeho vtěleném Synu Ježíši.

V tom, kdo se pro nás narodil z panny, žil, zemřel a vstal z mrtvých. Na Ježíše, Boží zaslíbení, lze bezpečně spoléhat, a proto je v bezpečí i člověk, který mu věří.

Ducha těchto slov vystihuje výrok: „Nakonec bude všechno dobré, a jestli něco není dobré, nemůže to být konec.“ Protože spravedliví lidé důvěřují Bohu, který je neotřesitelně spolehlivý v tom, co slíbil, neotřese nic ani jimi. Jsou pevní. Nakonec budou slavit vítězství, protože patří Bohu, a ten nakonec vždy zvítězí. Bůh nikdy nezapomíná, nesmírně rád pamatuje na spravedlivé, takže nezůstanou nikdy zapomenuti.

Váš Bůh je Bohem Žalmu 111. Žalm 112 zase vystihuje vás, protože popisuje Krista, v němž je váš život skryt skrze víru a v němž teď žijete. Cílem není snažit se nějak zařídit, aby o nás Žalm 112 platil, ale uvědomit si, že o nás už platí. Nemáme se jeho slova snažit uvádět do praxe, ale zvyknout si na ně. Takže se nebojte. Poznávejte svého Boha s vědomím, že on na vás pamatuje. Ve své milosti vás vidí a v něm jednou spatříte konec, dobrý konec. A jestli vám něco nepřipadá dobré, pak to ještě není konec.

Pane Ježíši, umožnil jsi nám poznat Boha tím, že ses stal člověkem, vtěleným Mesiášem. Pomoz nám prosím, abychom se tě pevně drželi. Díky tomu, že ti patříme, zůstaneme pevní a nic námi neotřese, stejně jako nic neotřese tebou. Amen.

Izajáš 8,12–13

„Neříkejte zrada všemu, čemu říká zrada tento lid, a čeho se bojíte, toho vy se nebojte a nestračujte.“ Dosvědčujte svatost Hospodina zástupů! Jeho se bojíte a strachujete.

Cílem křesťanského života není nic se nebát. Jde spíš o to, abychom se báli správných věcí.

Žijeme ve světě, kde strach přímo bují. Zamořuje i samotný vzduch, který dýcháme. Všude, kam pohlédneme, najdeme lidi, kteří jako by křičeli: „Za chvíli se nám nebe zřítí na hlavu!“ Je to křik světa, který má dojem, že se svět zhroutl, když jejich oblíbený politik prohraje volby. Je to křik našeho srdce, které tvrdí, že nemůžeme být spokojeni, když naše příspěvky na sociálních médiích nebudou mít dost zhlédnutí a lajků. Je to křik ďábla, který nám našeptává toxické lži o tom, že si kvůli svým selháním nezasloužíme Boží lásku. Strach je všude. Strach z odsouzení, ze smrti, ze selhání, strach z války, strach z ekologické katastrofy, strach z minulosti, strach z budoucnosti, strach z odmítnutí, a seznam by mohl pokračovat.

Křesťané často nabízejí odpověď na tento problém, která vypadá jednoduše. Musíme si zvolit víru a víra pak porazí strach. Má to však jeden háček. Když je to jen na nás, vždycky si místo víry zvolíme strach. Automaticky nejsme nastavení na závislost, ale nezávislost. Jinými slovy, víra nepřichází přirozeně. Od pádu naše srdce nedůvěřují Bohu. Právě proto patří k nejčastějším biblickým výrokům ujištění „nebojte se“. Dokonce i ten nejstatečnější bojovník víry ztratí odvahu, když čelí příliš velikému a hrozivému nepříteli, jako třeba hříchu, smrti a ďáblu.

Statečnost tedy problém nevyřeší. A když ne ona, co jiného?

Prorok Izajáš říká: „Neříkejte zrada všemu, čemu říká zrada tento lid, a čeho se bojí, toho vy se nebojte a nestrachujte.“ Dosvědčujte svatost Hospodina zástupů! Jeho se bojte“ (Iz 8,12–13a). Bůh proroka ujistí uje, že strach, kterým se nakazil lid, nemá trvalou moc, protože Bůh je větší a silnější než tyto věci. Navíc právě Ježíš Kristus „spoutal siláka“ (Mt 12,29). Bůh dal najevo svou sounáležitost s námi. Naše obavy zemřely s Ježíšem na kříži. Ježíš je s námi, a „je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ (Ř 8,31b).

Milostivý nebeský Otče, odpusť mi, když se bojím nesprávných věcí. Uč mě milovat tě nade vše a nade vše ti důvěřovat, aby Boží bázeň zahnala obavy, které mě každodenně souží a které jsou v porovnání s ní bezvýznamné. Amen.

Izajáš 9,5–6

Nebot' se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje“. Jeho vladařství se rozšíří a pokoj bez konce spočine na trůně Davidově a na jeho království. Upevní a podepře je právem a spravedlností od toho času až navěky.
Horlivost Hospodina zástupů to učiní.

Proroku Izajášovi se podařilo vměstnat do těchto dvou veršů nezměrnou naději světa. Je naděje na pokoj? Ano. A na vítězství nad strachem? Ano. I na spravedlnost? Ano. Tato naděje pro všechny lidi ze všech dob a koutů světa spočívá na ramenou jediného člověka. Nejde o hnutí ani organizaci. Nespoléháme se na revoluci nebo vládní program. Všechny zraky se upírají na dítě, Syna, který se pro nás narodil a který dostal jméno Ježíš.

Je to Divuplný rádce. Už když mu bylo dvanáct, žasli učitelé zákona nad hloubkou jeho porozumění (L 2,47) a jako dospělý byl živoucím ztělesněním moudrosti. Je to Božský bohatýr, který je spolu s Otcem cele Bohem, a přitom „sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka,

stal se jedním z lidí“ (Fp 2,7). Je Otec věčnosti v tom, že nás s otcovskou láskou zve, abychom přišli k němu, přijali jeho slitování, odpuštění a místo v Boží rodině. Je Vládce pokoje, který nám dává pokoj „ne jako dává svět“ (J 14,27), ale pokoj „převyšující každé pomyšlení“, který bude střežit naše srdce i mysl před všemi útoky zlých sil (Fp 4,8).

Izajáš říká, že toto královské dítě usedne na Davidův trůn. Tuto skutečnost potvrdil anděl Gabriel, když Marii o jejím dítěti řekl, že bude „veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida“ (L 1,32–33). Pak dodal: „Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce“ (v. 1,33). Ozývají se v tom Izajášova dřívější slova: „Jeho vladařství se rozšíří a pokoj bez konce spočine na trůně Davidově“ (Iz 9,6).

V Kristu jsme součástí tohoto království. Jsme pokřtěni k nebeskému občanství. Ježíš nám vládne s láskou. Jeho trůn je trůnem milosti. V něm spočívají všechny naše naděje a v něm jsou bezpečné a jisté.

**Vládce pokoje a Božský bohatýre, naděje všech končin země,
rozprostři nad námi štít lásky, chraň nás před každým
nebezpečím a zachovej nás jako věrné občany svého
království, v němž vládne milosrdenství. Amen.**

Izajáš 26,3

Stvoření opírající se o tebe chráníš pokojem,
pokojem, neboť v tebe doufá.

Pokoj je v tomto životě pomíjivá věc. Každý den před nás život staví události a okolnosti, které narušují samotnou představu, že je všechno v pořádku. V jednom okamžiku pokoj máme, a v tom příštím je pryč. Nepřipadá nám ani dokonalý, ani trvalý. A i když se nám nakrátko podaří urvat si pro sebe něco, co se pokoji blíží, pořád je tu hrozivá realita, že pokoj, který zažíváme během života, jednou skončí, protože skončí život jako takový. Pro každého z nás si přijde smrt. Jak tedy můžeme vůbec někdy prožívat dokonalý pokoj?

Abychom pochopili, co říká prorok Izajáš ve verši 26,3, musíme se vrátit k 8. a 9. verši 25. kapitoly: „Panovník Hospodin provždy odstraní smrt a setře slzu z každé tváře, sejme potupu svého lidu z celé země; tak promluvil Hospodin. V onen den se bude říkat: ‚Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naději a on nás spasil. Je to Hospodin, v něhož jsme skládali naději, budeme jásat a radovat se, že nás spasil‘“ (Iz 25,8–9).

DOKONALÝ POKOJ, O KTERÉM IZAJÁŠ HOVOŘÍ, NEPOCHÁZÍ Z NAŠEHO NITRA, ALE ZVENČÍ.

Dokonalý pokoj, o kterém Izajáš hovoří (viz Iz 26,3; B21), nepochází z našeho nitra, ale zvenčí. Přichází, když slyšíme zaslíbení, že Bůh odstraní smrt, odejme od nás naše hříchy a zachrání nás. To je pokoj založený na evangeliu. Dar, který jsme dostali. Tento pokoj nezmizí, když začne být život těžký nebo když podlehneme pokušení. Dostali jsme slib, že nás tento pokoj nikdy neopustí ani se nás nezřekne. Spočívá totiž v osobě. V dokonalém Ježíši Kristu, který se narodil v Betlémě a který je zdrojem dokonalého pokoje i pro vás.

**Nebeský Otče,
děkuji ti za pokoj, který vychází jediné z díla tvého Syna.
Prosím, pomoz mi spoléhat se na všechno,
co jsi mi v něm slíbil.
Amen.**

Matouš 8,26

Řekl jim: „Proč jste tak ustrašení, malověrní?“

Vstal, pohrozil větrům i moři; a nastalo veliké ticho.

Když má i lovec bouřek strach o život, musí bouře opravdu stát za to. To byl i případ učedníků na lodi uprostřed Galilejského jezera. Byli to zkušení rybáři a jezero znali jako své boty, nebo si to aspoň mysleli. Když ale nastal večer, přihnál se silný vítr, kterým je Galilejské jezero nechvalně proslulé, a zaútočil na jejich loďku. Ocitla se v jeho spárech. Když byli učedníci vydáni na milost a nemilost vlnám, naskočila u nich stresová reakce a byli v pokušení propadnout svému nejhlubšímu strachu.

Přesně tak strach působí. Nečekaně se přizneme a pokouší se vyvrátit objektivní pravdy Božích zaslíbení. Když se ocitneme ve spárech strachu, v mozku se nám sepne jeho plazí část a my jsme pak v pokušení začít věřit těm nejodpornějším lžím, jako třeba: „Klidně to můžu rovnou vzdát“, „Bůh mě nemá rád“ nebo „Tahle bouře je větší a silnější než Ježíš“. Stejně jako učedníci jsme v koncích a nezmůžeme se na nic lepšího než na ubohý výkřik „Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!“ (v. 25). Naštěstí ale tato slova stačí.

Ježíš na obavy učedníků zareagoval okamžitě. „Řekl jim: ‚Proč jste tak ustrašení, malověrní?‘ Vstal, pohrozil větrům i moři; a nastalo veliké ticho.“ Učedníci nebyli zachráněni pro svou velkou víru, ale přesto, že skoro žádnou neměli. Dá se dokonce říct, že pomoc se dostavila v nejtemnější chvíli. Jako vždy se ukázalo, že Ježíšova slova jsou pravdivější než jejich obavy. Pokáral vítr a vlny a svým autoritativním slovem zahnal ze srdce učedníků strach.

Když jsme se ocitli ve spárech bouře hříchu, poslal Bůh Krále položeného do jeslí, aby nás zachránil. Toto Slovo, které se stalo tělem, přišlo v nejtemnější chvíli, kdy se zdálo, že je konec všem nadějím. „Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo“ (Iz 9,1).

Ježíš zahání temnotu, která je kolem nás i v nás, zažene všechny příšery a rozdrtí Satanovi hlavu. A když nás pevně uchopí jeho milost, vysvobodí nás ze spárů zoufalství.

**Pane Ježíši,
nauč mě modlit se ve chvílích, kdy mi bude hrozit,
že mě zachvátí hřích, jako se modlili učedníci:
„Pane, zachraň mě, nebo zahynu!“
Amen.**

Matouš 17,6–8

Když to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli.

Ale Ježíš k nim přistoupil, dotkl se jich a řekl:

„Vstaňte a nebojte se.“ Oni pozvedli oči
a neviděli už nikoho jiného než Ježíše samotného.

Na hoře proměnění hovořil Ježíš v celé své slávě s Mojžíšem a Eliášem. Tři Ježíšovi učedníci stáli poblíž. Stejně jako Mojžíš a Eliáš byl Ježíš prorok, ale na rozdíl od nich byl současně poselstvím, které hlásali. Bible je přece kniha o něm. Mojžíš a Eliáš to věděli. Proto u něj ten den hledali odpovědi, stejně jako vyděšený Petr, Jakub a Jan.

Během času stráveného s Ježíšem viděli apoštolové spoustu věcí. Pozorovali, jak slepý získal zrak, hluchý začal slyšet, mrtvý byl vzkříšen, a viděli i spoustu dalších zázraků. Ten den však spatřili to nejúžasnější: *jen Ježíše samotného*. A když je přemohla bázeň při pohledu na proměněného Ježíše, uklidnil je svými slovy. Pak zase viděli Ježíše, se kterým cestovali, mluvili a jedli. Ježíše, který byl dokonale lidský, a přitom se od nich všech lišil. Viděli Ježíše, a jen jeho samotného.

Během tohoto života je těžké spatřit Ježíše, natož pak jen jeho samotného. Je tu prostě tolik věcí k vidění a poslechu! A přesto je tou nejpožehnanější možností ze všech vidět Ježíše, a pouze jeho. Stává se to až poté, co nás uklidní svými slovy. Proto uděláme dobře, když zbystříme sluch a soustředíme pohled. A jakmile spatříme Ježíše, začneme správně vidět všechno ostatní. Uvidíme svět, který jsme v Kristu dostali, Krista ve svém bližním a Krista jako náš původ, přítomnost i cíl.

JEŽÍŠ TOTIŽ NIKDY NENÍ „JEN POUHÝ“ JEŽÍŠ. JE VŠÍM.

Ježíš totiž nikdy není „jen pouhý“ Ježíš. Je vším. V hlubinách našeho strachu, zmatku a rušivých vlivů nám Ježíš může pomoci soustředit pohled na něho samotného a pronáší slova útěchy. I dnes totiž mluví. Je náš Spasitel, kterého slibovali proroci a který se narodil v Betlémě. A protože přišel kvůli nám, můžeme se řídit slovy, která pronesl k učedníkům: „Vstaňte a nebojte se.“

**Pane Ježíši,
dotkni se našich uší a očí, abychom se na tebe dokázali
soustředit, a umožni nám vidět všechny věci ze správné
perspektivy. Umožni nám vidět jen tebe samotného,
abychom mohli správně vidět všechno ostatní. Amen.**

Marek 5,36

Ale Ježíš nedbal na ta slova a řekl představenému synagógy:
„Neboj se, jen věř!“

Ježíš občas říká věci, které by se daly nejlépe označit jako přímo nemožné. Snadno se řeknou, ale není možné je provést. Představenému synagógy oznámili, že jeho dcera je mrtvá, a Ježíš mu říká, že se nemá bát, ale věřit. Jak se mohl odvážit něco takového říct?

Na Ježíšově službě je mimo jiné nápadné to, jak málo moci přisuzuje smrti. Prakticky nikdy o ní nemluví jako o smrti kromě situací, kdy je řeč o jeho vlastní smrti na kříži. Jeho oblíbeným označením pro smrt je „spánek“. Vidíme to i v tomto příběhu. Když Ježíš vidí, jak lidé pláčou a bědují nad dívčinou smrtí, říká jim: „Proč ten rozruch a pláč? Dítě neumřelo, ale spí“ (Mk 5,39).

Podle nás je opakem strachu pokoj, ale Ježíš strach často staví do protikladu k víře. Je to tím, že skutečný pokoj se rodí z víry v Krista. Bez víry nemůže existovat pokoj. Ježíš nepřikazuje, aby lidé nahradili strach vírou, kterou v sobě vzbudí sami. Ví, že toho nejsme schopni. Promlouvá proto k vyděšeným lidem, které stvořil, a svým slovem jim přináší do srdce víru. Nečeká, až truchlíci a plačící začnou věřit, než

dívku vzkřísí. Víme přece, že když Ježíšova slova uslyšeli, vysmáli se mu. Udělá to naopak v přítomnosti pochybností a strachu.

„Vzal ji za ruku a řekl: ‚Talitha kum,‘ což znamená: ‚Děvče, pravím ti, vstaň!‘ Tu děvče hned vstalo a chodilo; bylo jí dvanáct let. A zmocnil se jich úžas a zděšení“ (Mk 5,41–42).

Ježíš odvrací smrt svým slovem. Strach pak nahradí víra, a tam, kde je víra, je i pokoj. „Neboj se, jen věř!“ To se snadno řekne, ale je prakticky nemožné to vykonat. Dobrá zpráva však zní, že Ježíš je Pánem nad tím, co je nemožné. Jeho narození do hříšného a chaotického světa promlouvá k srdcím, která se nezmohou ani na víru, ani na pokoj, a přináší jim obojí. Ježíš se narodil, aby vypověděl smrti válku a porazil ji. V den vzkříšení vezme za ruku i vás a řekne: „Boží dítě, vstaň.“

Nebeský Otče,
nahrad' naše pochybnosti a obavy vírou a pokojem,
které může přinést jediné tvůj Syn, Ježíš Kristus.
Amen.

Marek 6,49–51

Když ho uviděli kráčet po moři, vykřikli v domněnání, že je to přízrak; všichni ho totiž viděli a vyděsili se. On však na ně hned promluvil: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“

Vstoupil k nim na loď a vítr se utišíl.

I byli celí ohromení úžasem.

Vyprávění o tom, jak Ježíš krácel po vodě, by mohlo posloužit jako vynikající úvodní scéna k filmovému hororu. Zkuste si to na chvíli představit. Učedníci se snaží přeplout Galilejské jezero a bojují se silným větrem. Vtom v dálce něco zahlédnou. Je to menší než loď, ale větší než ryba a pohybuje se to nad hladinou směrem k nim. Nevznáší se to nad vodou ani v ní a neklouže to po hladině, ale kráčí po ní, tedy po povrchu, který by neměl být schopen unést prakticky žádnou váhu. Jediný pochopitelný závěr, který je z toho možné vyvodit, je, že se k učedníkům blíží duch – bytost, která není lidská. A ten neznámý, ať už je to někdo nebo něco, míří přímo k nim. V takové situaci je opravdu jedinou přiměřenou reakcí zděšení.

Na tom, čeho jsou učedníci svědky, je samozřejmě něco výrazně nadpřirozeného. Nadpřirozenost postavy, kterou považují za ducha, však spočívá v tom, že je nejen plně božská, ale i plně lidská.

Učedníci tohoto Boha i člověka v jedné osobě, Ježíše, znají. Je jejich Bohem, a současně jejich přítelem. Ano, už ho viděli konat zázraky, ale také jíst rybu, bouchat kladivem do dřeva a smát se jejich vtipům. Vědí, že se narodil v malém městečku do obyčejné rodiny. Naslouchali jeho hlasu, když učil, vyháněl zlé duchy a odpouštěl hříchy. Znaří jeho hlas. A věří jeho slovům, protože to, co hlásá, je pravda samotná.

A když Ježíšův hlas pronese vysvětlení, že je to on sám, zažene to jejich obavy.

Ježíšův hlas promlouvá i dnes, když k nám Ježíš přichází různými překvapivými způsoby. A největší radost pak má, když se nám ohlásí a řekne: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“ Svými slovy zahání naše obavy a přináší nám pravdu o tom, že ho známe a že mu patříme.

Když vám to, co vidíte, připadá nejisté, neznámé a přímo děsivé, spolehněte se na své uši. Ty vás dovedou k hlasu vašeho Boha a přítele, Ježíše.

**Milý Pane Ježíši,
promluv ke mně prosím prostřednictvím svého slova,
když mě přepadne strach, abych jasně věděl, že ty jsi
skutečné tělo a krev vydané za mé hříchy. Amen.**

Lukáš 1,67–79

Jeho otec Zachariáš byl naplněn Duchem svatým a takto prorocky promluvil: „Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, protože navštívil a vykoupil svůj lid a vzbudil nám mocného spasitele z rodu Davida, svého služebníka, jak mluvil ústy svatých proroků od pradávna; zachránil nás od našich nepřátel a z rukou těch, kteří nás nenávidí, slitoval se nad našimi otci a rozpomenul se na svou svatou smlouvu, na přísahu, kterou učinil našemu otci Abrahamovi, že nám dá, abychom vysvobození z rukou nepřátel a prosti strachu jej zbožně a spravedlivě ctili po všechny dny svého života. A ty, synu, budeš nazván prorokem Nejvyššího, neboť půjdeš před Pánem, abys mu připravil cestu a dal jeho lidu poznat spásu v odpuštění hříchů, pro slitování a milosrdenství našeho Boha, jímž nás navštíví Vycházející z výsosti, aby se zjevil těm, kdo jsou ve tmě a stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje.“

Zachariáš měl z Boží moci během celého manželčina těhotenství svázaný jazyk. Anděl Gabriel mu zapečetil rty, protože Zachariáš nebyl ochoten uvěřit dobré zprávě, že jeho postarší manželka Alžběta bude schopna počít (L 1,20). Po více než čtyřiceti týdnech němoty se Zachariášovi konečně otevřela ústa, uvolnil se mu jazyk a on chválil Boha písní, kterou tradičně označujeme jako Benedictus. Poselství tohoto chvalozpěvu je následující: „Všechno, co Bůh slíbil ve Starém zákoně, se teď naplňuje.“

Bůh Davidovi slíbil, že mu vzbudí potomka, který bude vládnout nad věčným královstvím (2S 7,12–16). Zachariáš zpívá, že Bůh Izraelcům vzbudil mocného spasitele z rodu Davida, svého služebníka (L 1,69). Zaslíbení se naplnilo. Prostřednictvím jednoho proroka za druhým Hospodin sliboval, že přijde ke svému lidu a zachrání ho.

Zachariáš chválil Boha Izraele, že „navštívil a vykoupil svůj lid ... a zachránil nás od našich nepřátel“ (L 1,68.71). Bůh opět splnil svůj slib. Už v 1. Mojžíšově přísahal Abrahamovi, že v jeho potomstvu dojdou požehnání všechny pronárody země (v. 22,18). Zachariáš zpívá, že Bůh teď projevuje milosrdenství, které slíbil otcům, a pamatuje na přísahu, kterou se zavázal našemu otci Abrahamovi (L 1,72–73). Znovu se plní Boží zaslíbení.

K naplnění všech těchto zaslíbení dochází v Ježíši, jehož příchod bude ohlašovat Zachariášův syn Jan, který půjde před Pánem, aby mu připravil cestu (v. 76). V Kristu jsme zachráněni od našich nepřátel, abychom Boha „prosti strachu ... zbožně a spravedlivě ctili“ (v. 74). Tato dvě slova „prosti strachu“ naznačují zásadní posun, protože životy lidí byly do té doby přímo zamořeny strachem. Strachem z nepřátel a zlých věcí, z nemoci a smrti, z odsouzení a pekla. Všechny tyto obavy však blednou a ustupují před naším Pánem Ježíšem Kristem, který nezná strach.

V něm jsme v bezpečí. Ať už na nás tento svět vrhne cokoli, nemůže nám to způsobit trvalou škodu, protože on, který je životem samotným, je ztělesněním odpuštění, nebe a lásky. Nejenže bylo ke všem Božím zaslíbením v Kristu řečeno „Ano“ (2K 1,20), ale toto „ano“ platí i pro vás.

Pane Ježíši, ty, který naplňuješ zaslíbení Boha Otce, umožni nám, abychom ti mohli sloužit beze strachu, v bezpečí a jistotě spasení, které jsi pro nás získal a které jsi nám daroval. Amen.

Lukáš 2,14

Sláva na výsosti Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi;
Bůh v nich má zalíbení.

Evangelista Lukáš zaznamenává dvě situace, ve kterých má Bůh v něčem zalíbení (řecky *eudokia*). Jedna z nich nastala během Ježíšovy služby, kde „zajásal v Duchu svatém a řekl: ‚Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je malíčkým. Ano, Otče, tak se ti zlíbilo [*eudokia*]“ (v. 10,21). Ta první a dřívější příležitost se týká noci, kdy se Ježíš narodil a „množství nebeských zástupů“ chválilo Boha a zpívalo „Sláva na výsosti Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení [*eudokia*]“ (v. 2,13–14).

V obou těchto situacích se zdá velmi patřičné, že ani ti, kdo slyšeli píseň andělů, ani ti, o kterých mluvil Ježíš, nepatřili mezi vysoce postavené a mocné. Byli to chudí a obyčejní pastýři a „malíčci“. Ne snad proto, že by si takzvaní „malí lidé“ tohoto světa zvláštní Boží zalíbení něčím zasloužili. Bůh si je vybral spíše proto, že pro jeho jednání v tomto světě je typické, že nás všechny pokoří, sníží a vyprázdní nás z našeho já, abychom mohli s pokornou vírou přijmout, že v nás má zalíbení díky tomu, že jsme v jeho Synu, který nás naplňuje a obohacuje sebou samým. Jak zpívala Ježíšova matka: „... vladaře svrhl s trůnu a ponížené povýšil“ (L 1,52).

**POKOJ V JEŽÍŠI NESPOČÍVÁ JEN
V NEPŘÍTOMNOSTI KONFLIKTŮ A STRACHU,
ALE V PLNOSTI LÁSKY.**

„Sláva na výsosti Bohu“ zpívali andělé, protože jedině Bůh je hoden chvály. A jak svou slávu ukazuje? Tím, že sesílá na zem svou milost a projev svého zalíbení, a to v podobě děťátka z masa a krve, které se narodí v chudobě. Otcova sláva v Ježíši sestoupila z nebeských výšin k nám na zem, aby nám darovala pokoj. Pokoj v Ježíši nespočívá jen v nepřítomnosti konfliktů a strachu, ale v plnosti lásky. V plnosti, která nás naplňuje, když jsme pokořeni a vyprázdňeni ze svého vlastního já. V plnosti, která nás zapojí do Božího života, abychom se mohli stát dětmi našeho nebeského Otce. Když spočíváme v Ježíši, který se narodil pro nás, abychom se mohli znovu narodit v něm, spočívá na nás zalíbení nebes a milost našeho Otce. To je opravdový pokoj.

**Dobrý a milostivý Otče,
spočíváme v lásce tvého Syna a v pokoji s tebou
a prosíme tě, abys nás naplnil svou milostí
a obdařil nás svým zalíbením.
Amen.**

Lukáš 12,32

Nebojte se, malé stádce,
nebot' vašemu Otci se zalíbilo
dát vám království.

Když čteme Bibli, může nám občas připadat, že podle ní je strach iracionální. Nic však nemůže být dále od pravdy. Písmo opakovaně připomíná, že se nemáme bát, právě proto, že existuje řada důvodů ke strachu. V Ježíšových slovech z Lukáše 12,32 je však spousta útěchy. Proč byste se neměli bát?

Máte někoho, kdo vás hlídá. Patříte k malému stádu Božích vlastních ovcí. Máte Ježíše, dobrého pastýře, který vás vede a pase. Dal za vás život. Odrazil všechny nepřátele, kteří se vás pokoušejí zničit. A když zabloudíte nebo utečete, nechá zbývajících devadesát devět ovcí, aby vás našel a přivedl vás zpět do svého stáda. Nemusíte se bát.

Máte Otce, který vás miluje. Ve křtu z vás udělal své dítě. Odstranil veškerý váš hřích a daroval vám věčný život. Slíbil, že díky tomu, co pro vás vykonal Ježíš, vás nic neoddělí od jeho lásky. A s velkým potěšením vám dává všechny tyto dobré dary. Nemusíte se bát.

Daroval vám Boží království. Není to jen vstupenka do nebe. Dostali jste království jako takové. Dostali jste Ježíše. Patří vám a vy patříte jemu. To je Boží dar světu. Když tento dar přišel o Vánocích na zem, skončila vláda strachu. Nemusíte se bát.

**DOSTALI JSTE JEŽÍŠE.
PATŘÍ VÁM A VY PATŘÍTE JEMU.**

Je v tomto světě hodně strachu? Ano, ale celý ho vstřebaly dobré dary Božích zaslíbení.

Nebeský Otče,
připomeň mi prosím tato slova dobrého Pastýře,
až se budu bát, a daruj mi prosím svůj pokoj.
Amen.

Jan 14,25–27

Toto vám pravím, dokud jsem s vámi. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!

Duch svatý nám probouzí paměť a připomíná nám, co řekl a udělal Kristus. Je to podobné, jako když si s námi prarodiče prohlížejí album a vysvětlují, kdo je kdo. Seznamují nás tak s naším životním příběhem a připomínají nám, kdo jsme. Boží Duch však nepoužívá fotografie, ale zaslíbení, totiž Ježíšova zaslíbení. A díky působení Ducha lépe poznáváme Boha, protože slyšíme, jak k nám Bůh promlouvá a jak nám připomíná, co nám řekl už dříve.

Duch svatý přináší pokoj. Není to pokoj, jaký dává svět. Není to žádná chvíle klidu ani útek od běžných konfliktů pozemského života. Tento pokoj je stabilní a trvalý. Přesahuje všechny konflikty zdejšího života a veškeré chápání. Tento pokoj je dar. Je to odpuštění hříchů a smíření. Pokoj, který zahání strach. Právě takový pokoj lidé během této části roku hledají.

Někdo řekl, že pokud chceme poznat něčí modlu, měli bychom sledovat, čeho se bojí. Čeho se bojíte vy? Sledujte své obavy, a poznáte

své modly. Duch svatý pak zahání náš strach z lidí a instinktivní děs a předtuchy. Nahrazuje je Boží bázni, tedy vírou, která už zná začátek, prostředek i konec. Nedovolí, abychom se báli, protože nám nedovolí, abychom se vzdali Krista, který se nikdy nevzdá nás. Toto je pokoj.

Neznamená to ale, že se nikdy nebudeme třást strachy nebo nezažijeme bezesnou noc. Jsme současně svatí i hříšníci. Starý Adam v nás bude rád věřit všem, jen ne Bohu, a hledat pokoj všude kromě místa, kde je možné ho nalézt. Duch však dá starému Adamovi co proto. Probouzí totiž naši paměť a pomáhá nám s tím, co potřebujeme. A vždycky víme, kde Ducha najít, protože Bůh se zavázal k používání prostředků milosti, a tím i vůči nám. Duch přichází prostřednictvím Božího slova a svátostí, slov kazatelů i prostřednictvím křesťanských přátel, chleba, vína a vody.

Žijete ve strachu, nebo v pokoji? Najděte Boha tam, kde se podle svých zaslíbení nachází a kde se zjevil v Kristově příchodu. Pamatujte na to, co Kristus řekl a udělal. Buďte stateční. Držte se Krista. Nechte se učit a přijměte odpuštění hříchů. Zůstaňte klidní, když bude pravý Bůh svrhávat vaše modly a prostřednictvím svého Ducha vás prohlašovat za své, a když to bude dělat znovu a znovu, dokud nevstoupíte do slávy. Kvůli tomu se Kristus narodil.

Pane Ježíši,
seslal jsi nám svého Ducha, jak jsi slíbil. Uč nás všemu
a udržuj stále svou osobu, slova i dílo na prvním místě
v naší paměti, abychom žili beze strachu a v pokoji.
Amen.

Jan 16,33

To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj.
Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.

Jan má rád dramatické kontrasty, jako je světlo a tma, tělo a duch, země a nebe, přemožitel a přemožený. Tento typ vyjadřování prostupuje celým jeho evangeliem a zvyšuje napětí v historickém vyprávění. Jedna věc je u Jana naprosto jasná: sázky jsou vysoké. Kdyby se mělo toto evangelium zfilmovat, nejspíš by ho režíroval Michael Bay nebo Guy Ritchie. Byla by něm spousta výbuchů.

Celému vyprávění udává tón už úvodní vánoční příběh. Jan se nezdržuje žádnými vánočními pohlednicemi, děťátkem v jesličkách, a dokonce ani rodokmeny. Energicky jde přímo na věc a prohlásí, že Ježíš je *logos*. Je Boží odpovědí na všechno. Je řídícím principem vesmíru. Proniká do světa jako kometa, tříští naše iluze o nás samotných i o Bohu a vysvobozuje nás z temnoty, která nás držela v zajetí, tím, že ji porazí. „To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět“ (J 16,33). Ježíš zvítězil. Jak poznamenává znalec Nového zákona R. C. H. Lenski: „Je nesmysl bát se poraženého a rozdrceného nepřítele!“

Je zajímavé, že Ježíš tato povzbudivá slova říká učedníkům hned poté, co předpoví, že ho oni všichni opustí. Měl pravdu. Když se blížilo jeho ukřižování, všechny je přemohl strach a rozprchli se. Podlehli svým nejhlubším obavám a opustili svého Pána. Vlastní kůže si cenili více než Spasitele. Naše nejhlubší obavy totiž v konečném důsledku odhalují náš nedostatek důvěry v Boha. Ukazují, že nad bázní, kterou cítíme vůči Bohu, převážil jiný, méně významný druh strachu. I my opouštíme svého Spasitele, když naše důvěra vůči němu není silnější než jiné věci.

**NAŠE NEJHLUBŠÍ OBAVY TOTIŽ
V KONEČNÉM DŮSLEDKU ODHALUJÍ NÁŠ
NEDOSTATEK DŮVĚRY V BOHA.**

Dobrá zpráva ale zní, že Boží láska je silnější než náš strach. Bůh přichází, aby nám přinesl pokoj skrze prolitou krev svého Syna, který nám odpouští a obdarovává nás vírou. Dramatické napětí, které cítíme v srdci, když stojíme proti okolnímu světu i proti ďáblu, může utišit jen jeho jistá a pevná ruka, která nese jizvy po hřebech. Díky Bohu za to, že přesně to dělá.

**Nebeský Otče,
odpusť mi, že se snažím přemáhat svět sám.
Pomoz mi spolehnout se na dokonalou
dostatečnost tvých darů.
Amen.**

Jan 20,19–21

Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl:

„Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok.

Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“

Představte si, že jste součástí pozoruhodného hnutí s inspirující vůdčí osobností. Všude, kam jdete, se mění lidské životy. Zaslíbení, která jste slyšali od dětství, se naplňují. Jste součástí něčeho, co vás přesahuje. Vůdčí představitel vašeho hnutí však říká a dělá věci, které spoustu lidí rozčilují, a to natolik, že se ho aktivně snaží odstranit.

A pak přesně tohle udělají. Všechno skončilo. Vše, na čem jste se podle svých představ podíleli, se zhroutilo. Vše, co jste považovali za pravdu, najednou vypadá jako lež. Navíc se bojíte, že teď jdou nepřátelé po vás. Co uděláte? Jednu ze dvou věcí. Buď se ukryjete, nebo přejdete do protiútoků. V obou případech by vás ale strach odváděl od důvěrování jiným a vedl by vás ke spoléhání na sebe. A víte, že když se člověk dost dlouho snaží spoléhat sám na sebe, nevede to k pokoji, ale zmatku.

At' se my lidé snažíme sebevíc, nikdy z nás nebudou dobří spasitelé.

Přesně to se stalo učedníkům. Přemohl je strach, a tak se zamkli před vnějším světem. Chtěli se zachránit za každou cenu.

Zamčené dveře mohou na čas udržet v uctivé vzdálenosti strach, ale nic nedokáže zabránit ve vstupu našemu Spasiteli. A tak se jim Ježíš zjevil uprostřed jejich strachu a skrývání, aby jim vyhlásil svůj pokoj.

„Pokoj vám.“

Je to stejný slib, který zpívali andělé při jeho narození. Kristův pokoj totiž není žádná hezká fráze, ale skutečnost. At' už jste pod vlivem strachu řekli nebo udělali cokoli, náš vzkříšený vůdčí představitel, vtělená autorita, přichází učinit přítrž zdroji vašeho strachu.

Vaše víra v Krista znamená, že strach už nevychází z vás samotných. Nemusíte se před ním skrývat ani se s ním snažit sami bojovat. Náš vtělený Spasitel vám udělil svůj pokoj. Vyjděte ze své skrýše, odhod'te zbraně a žijte svobodně.

**Děkuji ti, Králi Ježíši,
že jsi nás vysvobodil z našeho strachu a dal nám svůj pokoj,
abychom mohli žít, pracovat a milovat lidi kolem nás.**

Amen

Římanům 5,1–2

Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží.

Co mají víra, pokoj, milost a naděje společného s Boží slávou? Všechno. Pavel říká, že jsme ospravedlněni z víry a díky tomu máme pokoj s Bohem. Předmětem naší víry je Ježíš Kristus. A není jen jejím předmětem, ale i jejím tvůrcem. Veškerá víra vychází z toho, že uslyšíme dobrou zprávu o tom, co Ježíš vykonal, aby hříšníky smířil s Bohem (Ř 10,17).

Tak často jsme v pokušení dělat si starosti o množství nebo kvalitu své víry. Když začneme mít dojem, že víra je něco, čím přispíváme ke svému spasení my sami, připraví nás to o pokoj. Bůh však bere pokoj vážně a nespojuje ho s ničím v nás ani s ničím, co vytvoříme. Vysvobodil nás skrze víru, kterou stvořil on sám. A ať se naše víra zdá sebeslabší, vychází z neměnného a neotřesitelného díla Ježíše Krista, které vykonal jednou provždy, a jeho se drží.

A jsou tu i další dobré zprávy. Bůh vám daroval víru a vy jste získali přístup k této nevyčerpatelné milosti. Záplava Boží milosti smete všechny pochybnosti ohledně Boží lásky a přijetí. Boží milost projevená díky Ježíši pohrbí každou obavu, jestli jsme toho sami dost vykonali nebo jestli jsme příliš nepochybovali. Je nám odpuštěno, jsme ospravedlněni, prohlášeni za spravedlivé, a to vše Boží milostí skrze víru. To je naše naděje. V tom nacházíme pokoj.

**KDYŽ HŘÍŠNÍCI ZÍSKAJÍ POKOJ S BOHEM,
JE TÍM ON SÁM OSLAVEN.**

Když hříšníci získají pokoj s Bohem, je tím on sám oslaven. Tento pokoj ohlašuje světu, že Boží láska v Kristu má poslední slovo. Právě proto Ježíš přišel. Právě proto se narodil. Vánoce jsou o pokoji a pokoj je o Boží slávě.

**Nebeský Otče,
děkuji ti za víru v tvého Syna,
která mi zajišťuje pokoj s tebou
a vede k oslavení tvého jména.
Amen.**

Římanům 8,15

Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče!

Když oslovuji Boha „Bože“, vyjadřuje to pravdu. Když mu říkám „Pane“, vyjadřuji tím svou podřízenost. Ale co když se odvážím říkat mu „Otče“? Pak to vypadá, že se vyjadřuji příliš troufale, se šokující smělostí, která zní příliš důvěrně a familiárně. Opopáváme se my, obyčejní smrtelníci, říkat Pánovi vesmíru a všemocnému Stvořiteli Otče?

Nejenže se to můžeme odvážit udělat, ale ten, kdo nás umístil do Boží rodiny, nás k tomu zve, a dokonce nám to přímo přikazuje. Když učedníci prosili Ježíše, aby je naučil, jak se mají modlit, neřekl: „Když se modlíte, říkejte: ‚Ó bezejmenná Moci‘.“ Neměli dokonce ani říkat: „Pane Bože všemohoucí.“ Nic takového. Řekl jim: „Vy se modlete takto: Otče náš...“ (Mt 6,9).

Říkat Bohu „Otče“ znamená žít v prostoru, který pro nás Ježíš stvořil. Vysvobodil nás z hříchu a smrti. Už nejsme otroky, kteří se snaží uspokojit tělo a jsou připoutáni ke zlu. Tyto okovy se otvírají klíčem

Ježíšova kříže a vzkříšení. V Kristu jsme získali svobodu od veškerého odsouzení a jako Boží syny nás vede Duch svatý (Ř 8,14).

Jsme mnohem víc než jen Boží služebníci, a dokonce víc než přátelé našeho Otce. „Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy“ (Ř 8,16–17).

Protože jsme v Kristu, je teď Bůh náš „Abba“, náš Otec. Netřese se před svým Pánem jako otroci spoutaní okovy strachu, ale stojíme před ním s odvahou a důvěrou jako jeho děti, jeho synové a dcery, spoludědicové Kristovi. Náš Otec nás miluje stejně, jako miluje Ježíše. Vnímá nás stejně jako jeho. Stará se o nás stejně, jako se staral o novorozeného Krista. Je to šokující a rozradostňující. A to, že v Otcově domě nejsme hosté ani cizí lidé, ale jeho hluboce milované děti, je tak nádherné, že se to ani nedá vyjádřit slovy.

Náš Otče,
prosím naslouchej nám, když k tobě voláme.
Ať tvoje láska prozáří každý temný kout našeho života,
abychom mohli žít beze strachu a díky našemu Pánu Ježíši
Kristu se radovat z tvého milosrdenství.
Amen.

Filipským 4,7

A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení,
bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.

Co vám dělá starosti? Zkuste se nad tím na chvíli zamyslet.

Třeba jste se s obavami ráno probudili, a možná jste s nimi večer uléhali ke spánku. Možná se týkají vás osobně, nebo se trápíte kvůli někomu z vašich blízkých či problematickému vztahu. Nebo vám dělá starosti současný stav věcí v oblasti, která vás přesahuje, třeba ve vašem zaměstnání, církvi nebo zemi. Ať už se jedná o cokoli, Pavel nám ve Filipským 4,6 říká: „Netrapte se žádnou starostí.“

Kdyby u toho skončil, zůstali bychom všichni ve stavu odsouzení, protože jsme si před chvílí řekli, že starosti jsou v našem životě trvalou realitou.

Dobrá zpráva ale je, že Pavel u tohoto příkazu nekončí. Dává nám naopak další příkaz a nakonec prohlášení: „Netrapte se žádnou starostí, ale v modlitbě vše předkládejte Bohu.“ Jinými slovy: „Na Hospodina slož svoji starost“ (Ž 55,23). Neboli nedělejte tyto věci proto, abyste získali Boží pokoj, ale proto, že ho už máte.

**KRISTŮV POKOJ BUDE VŽDY SPOLEHLIVĚJŠÍ
NEŽ OKOLNOSTI ŽIVOTA, KTERÉ SE MĚNÍ
KAŽDOU CHVÍLI JAKO VÍTR.**

Toto je pokoj, tedy Kristus sám. A stejně jako Kristus, náš Spasitel, který přišel, aby kvůli nám žil, zemřel a vstal z mrtvých, převyšuje i tento pokoj každé pomýšlení. Kdyby byl omezen naším chápáním, omezoval by se na naše prožitky a emoce. Jsme sice vděční, když náš život a pocity tuto skutečnost zrcadlí, ale Kristův pokoj bude vždy spolehlivější než okolnosti života, které se mění každou chvíli jako vítr. Kristus je pokoj, který naplňuje naše potřeby, je nám oporou v utrpení a odpovídá na naše problémy. Jako takový má i poslední slovo v otázce naší identity. Je vládce pokoje, který se narodil pro nás. To je ta dobrá zpráva, která střeží naše srdce i mysl.

**Nebeský Otče,
předáváme ti své starosti s vědomím, že se o ně zajímáš
a že jsi na ně dal odpověď prostřednictvím Ježíše Krista,
který kvůli nim trpěl a který je náš pokoj.
Amen.**

Koloským 1,19–20 (B21)

Bohu se zalíbilo všechnu plnost složit v něm
a skrze něj se sebou smířit vše. Krví jeho kříže, jím samým,
pokoj způsobil tomu, co je na zemi i na nebi.

Uvažovali jste někdy o tom, jaké pocity asi v Bohu vzbuzovala představa vtělení? Věčný Bůh, stvořitel všech věcí, který je spravedlivý a svatý, na sebe vzal tělo a stal se člověkem. Když se snažíme si Boží postoj ke vtělení představit, nepochybně můžeme nanejvýš doufat, že se v něm projevovala ochota. Tak to ale není. Pavel nám říká, že se to Bohu zalíbilo. Nad tím bychom měli žasnout. Proč by se měla všemohoucímu Bohu zalíbit myšlenka, že na sebe vezme lidské tělo a zemře za lidi, kteří ho nenávidí? Pochopíme, když je otec ochoten obětovat život za své dítě. Ale zde se dovídáme, že Ježíši se zalíbilo zemřít za své nepřátele, aby se díky tomu mohli stát Božími dětmi. Z toho vyplývá jedna důležitá věc: Bohu velice záleží na pokoji a usmíření.

Ze Židům 12,2 (B21) víme, že Ježíš podstoupil kříž „pro radost, ležící před ním“. Tou radostí je usmíření stvoření s Bohem a pokoj s ním.

**PROČ BY SE MĚLA VŠEMOHOUCÍMU BOHU
ZALÍBIT MYŠLENKA, ŽE NA SEBE VEZME LIDSKÉ
TĚLO A ZEMŘE ZA LIDI, KTEŘÍ HO NENÁVIDÍ?**

Právě slib pokoje byl obsahem Božího sdělení Adamovi a Evě, které pronesl po jejich pádu. Tuto zprávu sdělil Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. Vložil ji i do úst starozákonním prorokům a nechal ji zpívat anděly a pastýře. A je to zpráva, kterou křesťané hlásají v dnešní době a které se drží. Bohu se kvůli jeho nepochopitelné lásce zalíbilo, že se stane člověkem a prolíje svou krev, aby světu přinesl pokoj a smíření. Vánoce jsou vyhlášením skutečnosti, že Bůh byl nejenže ochoten se s vámi usmířit, ale že to udělal s potěšením.

**Nebeský Otče,
děkuji ti za to, že ses skrze kříž tvého vtěleného Syna
usmířil s hříšníky a uzavřel jsi s nimi mír.
Amen.**

Koloským 3,15

A ve vašem srdci ať vládne mír Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční.

Pavel ve svých dopisech velice rád srovnává přítomnost s minulostí a používá při tom slovesa jako „byli jste“ a „jste“. Kdysi jsme byli někým (viz Ko 3,5–9), a teď jsme někým jiným (viz Ko 3,10 a dále). Vyjadřuje se tak i v situacích, kdy křesťanům, kteří se dál dopouštějí stejných špatných věcí jako v minulosti, připomíná, kým teď jsou a že mají žít novým životem. Něco významného se s nimi stalo. Došlo ke změně, která vedla k dalším změnám, ale ty jsou důsledkem, a ne příčinou.

V této kapitole Pavel píše o křesťanském životě. Není křesťanský jen proto, že ho žijí křesťané, ale ještě víc díky tomu, že ho žijí v Kristu. Kristus je naším životem, a dokud se nevrátí, je náš život skrytý v něm.

Ano, někým jsme byli. Platila o nás spousta věcí a možná vám připadá, že některé z nich o vás platí dál. A možná podle toho i žijete. Teď už však takovým člověkem *nejste*. V Kristu jste se stali někým novým. Teď a tady jste novým člověkem, a to stejně novým jako v okamžiku, kdy jste se jím stali. Jste spolu se všemi vykoupenými Božími dětmi jeho vyvolení, svatí a milovaní. Patříte Kristu. To je podstatou Vánoc.

Osoba, kterou jsme kdysi byli, neboli naše staré já, je však hodně otravná. Chytá nás za kotníky, věší se nám kolem krku, drží se v koutech naší mysli a našeptává nám všechno možné. Nechce zemřít, i když je už mrtvá. Chce zpátky svůj původní trůn, i když ten už patří Kristu. A nenechá se odradit vědomím, že je to marné. Celé staré já je totiž přímo ztělesněním marnosti, takže se nikdy nevzdává, dokud ho k tomu nedonutí Kristus svým „Dost!“. Pak budou všechny věci už navždy obnovené a dokonalé.

Spolu s mnoha dalšími věřícími jste Boží milované děti a tvoříte společně s nimi jedno tělo. Kdysi jste byli něčím jiným a vaše staré já se vás dál snaží ovládnout a řídit, ale teď už nejste tím, kým jste byli. Teď jste Boží vlastní děti. Boží chrám. To o vás opravdu platí. A v tom je váš pokoj, mír Kristův, odpuštění hříchů, které odstranilo vše, kým jste byli, a pevně vás ukotvilo do toho, kým jste v Kristu: do vašeho skutečného života v souladu s vaším Stvořitelem a jeho dětmi. Buďte tedy vděční, protože to o vás opravdu platí.

Pane Ježíši,
z našeho starého já zbývá hodně věcí, které dál zamořují náš život a pokoušejí nás. Už o nás ale neplatí, protože teď jsme tvoji. Vlášni našemu srdci i své církvi a neustále nás obnovuj.
Amen.

2. Timoteovi 1,6–7

Proto ti kladu na srdce, abys rozněcoval oheň Božího daru, kterého se ti dostalo vzkládáním mých rukou. Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy.

Vzhledem k významu Timoteova jména – „Bohabojný“ – bychom od něho asi čekali víc statečnosti, než by odpovídalo dojmu, který si o něm uděláme z tohoto listu. Víme o něm, že ho vychovávala věřící matka, že jeho mentorem byl apoštol Pavel a že už má za sebou přes deset let křesťanské služby. Proto bychom mohli předpokládat, že tou dobou z něho bude nebojácný a bitvami utužený veterán. Místo toho se setkáváme se zkušeným pastorem, který dál ze všech sil bojuje se svými vlastními obavami, je neklidný a schází mu sebedůvěra. „Bohabojný“ byl vyděšený. Při představě, že by měl čelit stejnému utrpení jako jeho dlouholetý mentor, byl v pokušení udělat čelem vzad a vzít do zaječích. Nebezpečí, která mu v Efezu hrozila, určitě nebyla výplodem jeho představivosti. Byly to reálné hrozby. V Efezu se už léta jednalo s Božími služebníky tak drsně, že se z toho pokaždé dlouho vzpamatovali. Zažili tvrdý odpor ze strany Židů (Sk 19,9), střet se samozvanými exorcisty, které přeprali démoni (Sk 19,16), i násilné pouliční bouře (Sk 19,21–40). Efez skutečně nebyl nic pro zbabělce.

Hrozby na nás mají výrazný vliv bez ohledu na to, zda jsou daná nebezpečí reálná, nebo jsou jen výplodem naší fantazie. Ať už ohrožují naše tělo nebo duši, a ať už jsou bezprostřední nebo vzdálenější, vždy se nás snaží dohnat k tomu, abychom se začali dívat směrem dolů

a dovnitř a hleděli stále hlouběji do vlastního nitra, místo abychom se dívali směrem ven a vzhlíželi k Bohu. Pokaždé, když se dostaneme do spárů svých obav, budeme v pokušení hledat pomoc ve vlastních zdrojích a snažit se zachránit sebe sama. Spoléhání na sebe samého je pro nás přirozené a přichází samo od sebe. Spoléhání na Boha ne. Přesně to je důvod, proč o tom Pavel píše. Chce k srdci svého kolísajícího spolupracovníka pronést slova upevňujícího evangelia.

Vysvětluje, že Bůh nám nedal ducha bázlivosti, ale ducha síly, lásky a rozvahy (sebeovládání). Z tohoto napomenutí zjevně vyplývají dvě skutečnosti. Ta první spočívá v tom, že Bůh není nikdy zdrojem strachu. Pocity úzkosti a hrůzy nikdy nepřicházejí od Boha. Jsou jeho povaze cizí a vždy pocházejí od nepřítele. Ta druhá se týká toho, že duch, kterého nám Bůh daroval, je silnější. Má trojí podstatu. Je to duch síly, lásky a rozvahy. Dokonalá *láska*, která zahání strach (viz 1J 4,18), se nejzřetelněji projevila na kříži, kde Ježíš zvítězil nad Satanem a porazil smrt. *Síla* je překladem řeckého slova *dynamis*, od kterého je odvozeno i slovo *dynamit*. Rozpráší zdroje naší nejistoty, které se nás pokoušely zadusit. Teď nás však řídí větší moc, než mají ony. A zdrojem *rozvahy* je pokoj pramenící z uzdraveného vztahu s Vládcem pokoje – Bohem samotným.

To vše platí i pro vás, milí křesťané. I vy jste „bohabojní“ a stejně jako Timoteus jste v Ježíši Kristu dostali ducha síly, lásky a rozvahy.

**Všemohoucí Otče, odvrát' prosím můj pohled od mých
vlastních zdrojů a nasměřuj ho k dokonalé dostatečnosti
Ježíše Krista. Amen.**

Židům 2,14b–15

... i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž d'ábla, a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví.

V této sérii zamyšlení jste už četli o souvislosti mezi strachem a smrtí. Na to, abychom viděli spojení mezi nimi v našem každodenním životě, nemusíme nijak zvlášť přemýšlet. Stačí sloupnout několik vrstev strachu, a nakonec vždycky dospějeme k realitě smrti.

Zde ale autor listu Židům zachází dál. Nejenže poukazuje na spojení mezi strachem a smrtí, ale i na spojení smrti s d'áblem a otroctvím. Jako otroci hříchu začneme pocítovat strach ze smrti a ocitneme se v područí d'ábla.

Naše hříchy vedou ke smrti, která s sebou přináší strach. To vše d'ábel dobře ví a využívá to pro své vlastní cíle. Tento bludný kruh se v našem životě neustále opakuje, takže nakonec nezbývá než definovat život pomocí smrti. Přesto však platí, že ani bezbožné spojenectví hříchu, smrti a d'ábla nemá šanci proti Bohu. Bůh tento neustále se opakující bludný kruh přerušil zvenčí, ale navíc ho přerušuje i zevnitř. Právě proto je tak důležitý Kristův příchod. „A jako vešla do světa smrt

skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života“ (1K 15,21–22).

**BŮH TENTO NEUSTÁLE SE OPAKUJÍCÍ
BLUDNÝ KRUH PŘERUŠIL ZVENČÍ,
ALE NAVÍC HO PŘERUŠUJE I ZE VNITŘ.**

Záchrana před věcmi, kterých se bojíme ze všeho nejvíc, přichází díky tomu, že Bůh jimi sám prošel a sám od nich utrpěl porážku. Došlo k tomu na kříži a v konečném důsledku dosáhl vítězství, když vstal z hrobu. Martin Luther v komentáři k listu Galatským vysvětluje, že když Kristus umíral, stála smrt proti smrti, takže vše, co je se smrtí spojené, a to včetně našich obav, bylo jednou provždy zničeno. A vy jste tak získali jeho vítězství spolu s veškerým ziskem, který z něj plyne. Už nejste odříznuti od Božího dohledu a nejste otroky hříchu, smrti a ďábla. Už nepatříte mezi lidi, kteří žijí ve strachu; žijete na základě Boží lásky a milosti, Bůh vás přikryl svou spravedlností a máte slíbený věčný život. To je dar, který vám přináší novorozený Ježíš.

**Drahý nebeský Otče,
děkuji ti, že jsi seslal svého Syna Ježíše Krista, aby jednou
provždy porazil smrt i strach, který s sebou přináší,
takže teď můžeme mít tvůj věčný život.
Amen.**

1. list Janův 4,18

Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání,
vždyť strach působí muka, a kdo se bojí,
nedošel dokonalosti v lásce.

Kristova láska je pravá láska a všechny ostatní lásky jsou pravé, když se přizpůsobují jeho lásce. Kristova láska nás zachránila z toho, čím jsme kdysi byli, a díky ní jsme tím, kým jsme. Zamilovala si nás, a ne snad proto, že bychom si to zasloužili, ale právě proto, že jsme si to ničím nezasloužili. Kristus totiž miluje lidi, kteří nejsou lásky hodni. To je pro něho typické.

Jakmile k nim však jeho láska přijde, stanou se něčím novým. Bůh je láska, a protože si nás Kristus zamiloval, patříme Bohu, a protože mu patříme, i my sami teď milujeme, a to pravou láskou, i když je naše láska jen chabým odrazem té jeho.

Milujeme, protože si Kristus jako první zamiloval nás. Milujeme druhé, a není to žádná fráze. Milovat padlé lidi totiž není vůbec jednoduché. A není snadné nechat se milovat od nich. A přesto teď druhé milujeme a přijímáme od nich lásku, protože máme Kristův pokoj. Díky tomu, že jsme si jisti jeho láskou, můžeme svobodně milovat jiné. Láska je zranitelná a riskuje odmítnutí. Kristus nás však nikdy neodmítne a díky

tomu můžeme milovat lidi bez rozdílu. A protože jsme sami tolik milováni, můžeme milovat všechny ostatní, ať už nám budou naši lásku oplácet, nebo ne. Pravá láska připomíná Kristovu lásku, a to do té míry, do jaké je pravá.

Dokonalá láska zahání strach. Dokonalá láska se narodila v Betlémě a vy jste milováni dokonalou láskou. Nemusíte se bát. Váš trest si za vás odpykal někdo jiný. Nebe čeká. Váš život je dar. Jste Kristova odměna. Při pomyslení, co všechno pro vás udělal, vám tato odměna nemusí připadat zvlášť velká, ale všechno to udělal pro vás. A tato láska vás vyhledala, vykoupila, učila vás a teď vás přivádí k dokonalosti, tedy k vašemu konečnému cíli, který je současně začátkem věčnosti. Čeho byste se báli, když vás miluje Bůh? Nemáte se čeho bát a všechny můžete milovat.

Dokonalá láska zahání strach. Bojíte se? Vzhlédněte k lásce. Vzhlédněte k Bohu. Připomeňte si, kým jste. Bůh vás miluje. Miloval vás ještě předtím, než jste si vy zamilovali jeho a než jste vůbec začali být lásky hodni. Proč by vás měl někdo, kdo vás tolik miloval, najednou přestat mít rád? Určitě vás milovat nepřestane. Takže se nebojte, jste milováni. A můžete milovat druhé, a ne z obavy z trestu, nebo abyste si vysloužili jejich lásku, ale proto, že vás osvobodila Láska sama.

**Pane Ježíši,
jsi láska a miluješ nás. Zažeh prosím náš strach a pomoz
nám milovat takovou láskou, jakou sis zamiloval nás.
Amen.**

Zjevení 2,10

Neboj se toho, co máš vytrpět. Hle, ďábel má některé z vás uvrhnout do vězení, abyste prošli zkouškou, a budete mít soužení po deset dní. Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života.

Ve své knize *Everything Sad Is Untrue* (Všechno smutné je nepravdivé), která získala různá ocenění, líčí spisovatel Daniel Nayeri pronásledování, které zažívala jeho matka, když se obrátila od islámu ke křesťanství. Jednou si třeba v autě před zadní sklo zavěsila řetízek s křížkem a pak jí vyhrožovali smrtí, jestli ho nesundá. Reagovala na to tím, že si tam zavěsila ještě větší kříž, který zakrýval půlku okna.

Reakce křesťanů na pronásledování se velmi různí. Utrpení si často vykládáme jako varovný signál, že se něco pokazilo. Z evangelií ale jasně vidíme, že Ježíš považoval utrpení, nesení kříže a pronásledování za normální součást života věřících (viz J 16,33; Mt 16,24–25). Jinými slovy by nás takové věci neměly překvapovat.

Církev ve Smyrně trpěla. Věřící zažívali různá trápení, bídu, posměch i přímé útoky ďábla. Někteří měli být uvrženi do vězení a pak být vysvobozeni prostřednictvím mučednické smrti. Ve chvíli, kdy člověk čelí takovým hrozbám, je pro něj strach přirozená reakce,

i když prozrazuje zásadní nedůvěru Bohu. Ježíš však Janovým prostřednictvím věřící nekárá, že se třesou strachy, ale povzbuzuje je: „Neboj se toho, co máš vytrpět ... Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života.“ Mluví o věnci, jaký dostávali vítězové závodů. Křesťané ho dostanou za víru (tedy nikoliv za to, že něčeho dosáhnou), a bude to znamenat, že smrt ztratila svůj osten. Jak píše Jan hned v dalším verši: „Kdo zvítězí, tomu druhá smrt neublíží“ (Zj 2,11).

Vítězný věnec mohou věřící získat jen díky trnové koruně, kterou nesl Ježíš narozený v Betlémě, když jako dospělý usedl na dřevěný trn kříže. Nedosáhl vítězství tím, že by se vyhnul utrpení a pronásledování, ale právě jejich prostřednictvím.

Král narozený ve stáji neunikl probodení (Iz 53,5; B21), a bolesti neuniknou ani ti, kdo jsou mu nejbliž (L 3,35). Přesto se nemusíte bát. Ježíš od nás sice neodvrátí naše současná trápení, ale udělá něco lepšího: vykoupí je. Už nejsou pouhým důvodem k zármutku a zoufalství, ale Božími nástroji, které používá, aby nás proměňoval do podoby svého Syna. A ten slibuje, že poslední slovo nebude mít smrt, ale život.

Pane Ježíši,
děkuji ti, že sis nechal zasadit ránu,
která byla určena mně. Uč mě statečně snášet utrpení
s vědomím, že je celé vykoupíš.
Amen.

.....

pokojvam.cz